

Phần 8

Buổi sáng, vừa bước vào cổng trường, Hoàng Hoa ngạc nhiên khi thấy Khắc Huy. Cô giật mình. Đây là điều lạ lắm, chẳng hiểu anh ta đến đây làm gì nữa. Nhìn kia, chiếc xe bóng loáng. Nhìn dáng vẻ anh ta không khác gì một tên nhà giàu có.

Hoàng Hoa không vào trong mà đứng tần ngần nhìn vào. Cô cố ý chờ Mỹ Loan.

- Sao không vào mà còn đứng ở đây?

Hoàng Hoa nguýt bạn:

- Thì chờ mi nè.

Mỹ Loan cười tủm tỉm:

- Có phải chờ ta không, hay ngại ngừng không dám vào?

Hoàng Hoa hất mặt:

- Ta sợ gì chứ?

- Không sợ thì vào thôi. Hôm nay mi chuẩn bị bài tốt chứ?

Hoàng Hoa gật đầu đầy tự tin:

- Tất nhiên rồi. Ta đâu thể để những tiền bối xem thường mình chứ.

Tiếng keng vang lên. Hoàng Hoa chưa kịp nói gì thì Mỹ Loan đã nói:

- Vào thôi. Ta có tiết đầu ở khối chín.

Hoàng Hoa gật đầu, mà trong lòng thấy hồi hộp lạ:

- Thì vào.

Vừa đến cửa lớp thì bị chặn lại:

- Tôi muốn dự giờ của cô.

Hoàng Hoa ngẩng lên:

- Tôi...

Thái Vĩnh cũng nhìn cô dăm dăm:

- Sao, tôi muốn dự giờ cô đó.

Hoàng Hoa lắc đầu:

- Không được.

- Tại sao?

Hoàng Hoa hơi nhú mày:

- Tôi muốn biết anh nói vậy là ý gì nữa?

- Tất nhiên rồi. Làm sao mà cô biết được. Nếu như cô không trao trả đồ cho tôi thì cô an tâm đi, những cuộc gặp như thế này sẽ luôn tiếp diễn đây.

Hoàng Hoa quắc mắt nhìn anh.

- Tôi đã nói với anh rồi mà.

- Cô nói dối.

- Anh...

Chẳng lẽ đứng ở đây gây lộn rồi to tiếng với anh ta được sao, nên cô bảo:

- Chỗ này không phải là nơi anh quậy phá đâu đó.

- Tất nhiên là tôi đến đây không phải là quậy phá rồi. Mà tôi đến đây để dự giờ.

Hoàng Hoa trề môi:

- Dự giờ ư? Anh lấy tư cách gì mà đòi dự giờ tôi.

Thái Vĩnh bảo:

- Do hiếu kỳ.

Hoàng Hoa bĩu môi:

- Anh bị thần kinh nặng rồi đó. Mau tránh ra cho tôi vào lớp.

Thái Vĩnh chìa tay:

- Xin mời cô. Nhưng hôm nay tôi nhất định phải dự giờ cô.

Hoàng Hoa kịch liệt từ chối:

- Anh dám...

- Sao tôi lại không dám chứ? Cô dám đuổi tôi sao?

Hoàng Hoa tức muốn điên lên được. Cô trừng mắt bảo anh:

- Tôi thấy anh đùa hơi dai rồi đó. Những tên công tử giàu có như anh dường như chẳng biết tìm việc gì mà làm. Chỉ biết tới ngày quậy phá, làm ảnh hưởng đến người khác mà thôi.

Thái Vĩnh cảm thấy buồn cười ghê:

- Cô làm như là chị Hai tôi không bằng vậy.

- Nói tóm lại, anh mau tránh ra chỗ khác mà chơi đi. Ở đây không có việc của anh, rõ chưa?

Thái Vĩnh gãi gãi đầu:

- Cô đuổi tôi thật sao?

- Chẳng lẽ anh cần tôi phải nhắc lại nữa sao?

Cô giáo Lan từ văn phòng đi lại. Cô nói nhỏ gì với Vĩnh. Anh ta liền bỏ đi. Lan mỉm cười với cô:

- Em thấy dạy ở đây có quen không?

Hoàng Hoa mỉm môi:

- Dạ, không có gì đâu ạ. Nhưng mà...

- Có chuyện gì sao?

Hoàng Hoa sợ chị ấy lại cười mình lôi thôi nên lắc đầu:

- Dạ, cũng không có gì quan trọng đâu ạ!

Lan mỉm cười:

- Vậy thôi. Em vào lớp dạy đi. Chị còn phải làm việc.

Hoàng Hoa gật đầu rồi bỏ vào lớp. Trong đầu cô luôn nghĩ đến anh ta.

Hết giờ, Hoàng Hoa thơ thẩn quanh mấy chậu hoa. Mỹ Loan tìm thấy bạn:

- Lại có tâm sự à?

Hoàng Hoa hơi mỉm cười:

- Tâm sự gì đâu.

- Học sinh ở đây ngoan và hiền làm sao ấy.

Hoàng Hoa ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trong xanh chép miệng:

- Chúng là những đứa trẻ đáng thương nhất.

Mỹ Loan tâm sự:

- Vì vậy, chúng ta nên có một tình cảm đặc biệt dành cho chúng.

- Chỉ giúp về tinh thần thì ích gì, mi ạ.

Mỹ Loan chớp mắt kể:

- Lớp mình đang dạy có một em nghèo ghê lắm. Quần áo lem luốc, thường xuyên không đủ tập viết để viết.

Hoàng Hoa bảo bạn:

- Vậy sao mi không giúp nó?

- Tất nhiên là có rồi. Vì thế mới biết nó mồ côi mẹ, đang sống với người cha luôn bệnh tật đấy.

Hoàng Hoa thở dài:

- Thế nhà trường có giúp gì không vậy?

Mỹ Loan cười:

- Mi hỏi câu ấy hơi dư rồi. Mi quên bảng hiệu trường rồi sao? Ông hiệu trưởng trường này là người làm từ thiện đó.

Hoàng Hoa chột nói:

- Mi nói ta mới nhớ. Sao lâu quá mà mình chưa hề biết mặt ông hiệu trưởng vậy?

- Nghe đâu ông ấy đi làm từ thiện nhiều nơi lắm.

- Chắc là ông ta giàu có nên mới làm thế.

Mỹ Loan cười cười:

- Đâu hẳn phải giàu mới làm được điều đó. Ta nè, nghèo vẫn dạy ở trường này.

Hoàng Hoa bật cười:

- Nhỏ nói chuyện nghe hay ghê. Mi làm từ thiện gì mà đến tháng cứ xòe tay lấy lương vậy?

Mỹ Loan chống chế:

- Thì “có thực mới vực được đạo” kia mà. Đói làm sao mà dạy tốt được.

- Mi nói cũng có lý.

Mỹ Loan nói:

- Ngày mai họp hội đồng rồi, chắc là mình sẽ gặp hiệu trưởng.

- Hy vọng là vậy.

Mỹ Loan lại nói:

- Theo mi, ông hiệu trưởng sẽ là người như thế nào?

Hoàng Hoa lắc đầu:

- Làm sao ta biết được.

- Theo mình thì đó là một chàng trai trẻ. Ra trường trước mình vài năm, chưa có vợ.

Hoàng Hoa phì cười:

- Nhỏ khéo tưởng tượng ghê!

- Bộ không đúng hả? Mà nè, lúc nãy ta thấy mi thơ thần đăm chiêu, đang nghĩ gì vậy?

Hoàng Hoa thở dài:

- Ta đang nghĩ thời gian mọi thứ đều thay đổi. Mới đó khu đất trống đã trở thành ngôi trường mới khang trang rồi. Thay đổi nhanh quá.

Mỹ Loan trêu bạn:

- Nhưng lòng người chờ đợi thì không thay đổi. Đúng không?

- Nhỏ lại méo mó nữa rồi.

Mỹ Loan nói đùa:

- Nếu ông hiệu trưởng là trẻ tuổi thì ta nhất định sẽ mai mối cho mi mà thôi.

Hoàng Hoa lắc đầu nguầy nguậy:

- Nhỏ này ăn với nói kỳ ghê.

- Có gì đâu mà kỳ. Mi kỳ thì có.

- Ông hiệu trưởng là một ông già năm mươi tuổi đó.

Mỹ Loan lắc đầu:

- Không có đâu. Mình nghe cô giáo Hường nói ông ấy mới “băm” thôi.

Hoàng Hoa trề môi:

- Làm gì có chuyện “băm” mà leo lên được chức hiệu trưởng?

Mỹ Loan phản ứng:

- Thôi đi bà. Có tiền bỏ ra xây trường thì được làm hiệu trưởng ngay thôi.

- Ai mà không biết.

- Vậy mi bỏ tiền ra xây trường đi để làm hiệu trưởng với người ta.

- Ai mà không biết.

- Vậy mi bỏ tiền ra xây trường đi để làm hiệu trưởng với người ta.

Hoàng Hoa kêu lên:

- Trời đất! Mi nói cái gì vậy? Bộ hề có tiền là làm được hiệu trưởng hết sao?

- Vậy anh ta thì sao?

Mỹ Loan làm ra vẻ hiểu biết:

- Có thể anh ta cũng có đức, có tài thì sao?

- Có mới nói. Biết đâu đó chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt. Muốn có danh có phận bỏ tiền ra thì sao?

Mỹ Loan mở to mắt nhìn bạn. Cô hỏi:

- Mi chưa biết người ta mà sao hần học đến như vậy?

Hoàng Hoa lẩm bẩm:

- Ai bảo ông ta mua mảnh đất này làm gì.

- Ông ấy không mua thì người khác cũng mua thôi mà.

Hoàng Hoa phẩy tay:

- Ai cũng vậy thôi.

- Nhỏ thù dai ghê.

- Mi có biết xây trường thế này là đã vui lấp biết bao kỷ niệm tuổi thơ của ta hay không?

- Thì ta biết. Nhưng mà mi cũng nên nhìn thẳng vào sự thật mà sống đi. Quá khứ đã qua rồi thì hãy cho nó qua luôn đi.

Hoàng Hoa giận dỗi:

- Mi đâu phải là ta đâu mà biết chứ.

Mỹ Loan sợ bạn giận nên nói tránh:

- Học sinh ở đây phần đông là con nhà nghèo, con chính sách.

- Bởi vậy, ông hiệu trưởng mới được tôn vinh dữ luôn.

Tiếng keng báo giờ vào học. Hai cô dừng ngay câu chuyện. Cả hai bước vào lớp học với hai tâm trạng khác nhau.

Buổi chiều, Hoàng Hoa đẩy ông Nghĩa ra trước sân nơi gần gốc cây điệp. Cô ngẩng đầu lên nhìn tàn cây, chép miệng nói:

- Mùa này điệp nở rộ đẹp ghê vậy ngoại.

Ông Nghĩa gật gù:

- Ừ.

- Hồng biết chừng nào cha mẹ con mới về đây ngoại?

Ông Nghĩa nhăm tính rồi nói:

- Hôm nay là thứ tư, còn bốn ngày nữa đó con.

Hoàng Hoa chép miệng:

- Cũng may là con về trường này công tác. Nếu không, con cũng không biết ông ngoại sẽ ra sao nữa.

Ông Nghĩa nói như động viên đứa cháu yêu mà cũng như động viên chính bản thân mình.

- Rồi ông sẽ khỏe lại. Ông sẽ tự đi đứng được mà lo gì. Con thật là...

Hoàng Hoa lắc đầu:

- Ông đã già rồi, làm sao có thể mau bình phục được chứ.

Ông Nghĩa cười lạc quan:

- Tất nhiên là ông sẽ đi lại được, con an tâm đi mà.

Hoàng Hoa nghe ông nói mà buồn muốn chảy nước mắt. Nhưng cô vẫn cố mà gượng cười để ông vui.

- Vâng, nếu ông chịu uống thuốc và sống lạc quan thì sẽ mau khỏi thôi mà.

Ông Nghĩa khề khà:

- Thì ông vẫn lạc quan đây mà. Ở cạnh con làm sao mà ông buồn cho được.

Hoàng Hoa chột nói:

- Ông ơi! Con muốn đốn bỏ cây điệp này đi.

Ông Nghĩa hơi nhú mày nhìn đứa cháu ngoại:

- Con nói gì vậy?

Hoàng Hoa lặp lại:

- Con muốn đốn bỏ cây điệp, ông thấy sao?

Hơi bất ngờ trước lời nói của đứa cháu gái. Ông Nghĩa nhìn cô trân trân:

- Sao lại đốn nó vậy con? Con quý nó lắm mà.

Giọng cô rung rung:

- Với con nó bây giờ không còn ý nghĩa nữa rồi, ngoại ạ.

Ông thắc mắc:

- Tại sao tự nhiên con lại có ý nghĩ kỳ quặc như thế?

Hoàng Hoa ghen lại:

- Ngoài bông đẹp ra, nó đâu còn ý nghĩa nào nữa ông ạ.

- Còn chứ con. Với con, nó chứa rất nhiều kỷ niệm đẹp của tuổi thơ kia mà.

- Nhưng con muốn quên những gì thuộc về quá khứ đi mà.

- Muốn quên cũng không phải dễ dàng gì đâu con ạ!

Hoàng Hoa bướng bỉnh nói:

- Cố gắng sẽ được mà ông.

- Nhưng điều gì đã khiến cho con phải làm như vậy? Thực sự đã xảy ra chuyện gì rồi?

Hoàng Hoa gượng cười:

- Có gì đâu ngoại. Tại con thấy để lại nó chỉ làm xả rác mà thôi.

Ông Nghĩa nhìn vào mắt đứa cháu ngoại:

- Con đã quét dọn lá điệp bông điệp hơn hai mươi năm rồi đâu có ít.

- Kìa ngoại...

- Điều gì đã khiến cho con có ý nghĩ đó. Có phải...

Hoàng Hoa lắc đầu nguầy nguậy:

- Không có gì đâu ngoại. Nếu như ngoại không muốn thì thôi con sẽ không đón nó đi.

Ông Nghĩ vội nói:

- Con mau đưa ngoại vào trong. Ông thấy hơi lạnh.

Hoàng Hoa lo lắng. Cô vừa đẩy xe vừa hỏi:

- Ông không sao chứ?

- Không, ông chỉ thấy hơi lạnh mà thôi.

Hoàng Hoa đẩy nhanh để đưa ông vào nhà. Trong lòng vô cùng lo lắng. Nếu như ông có chuyện gì thì sao đây?

Ông Nghĩ đã ngủ. Hoàng Hoa thơ thẩn bên gốc điệp. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại có ý nghĩ đón bỏ đi cây điệp mà bấy lâu cô yêu quý. Có phải vì sự ngoảnh mặt làm ngơ của kẻ khác.

Hải lại xuất hiện đúng lúc:

- Nhìn cảnh lại nhớ người sao Hoàng Hoa?

Hoàng Hoa bực bội:

- Vậy thì đã sao? Lúc nào anh cũng xuất hiện một cách đột ngột, làm cho người khác khó chịu đến như vậy.

Hải cười câu hòa:

- Có lần nào anh xuất hiện mà em vui vẻ đâu.

- Nếu đã biết vậy thì thôi đừng nên xuất hiện.

Hải nhìn cô trân trân:

- Em vẫn vậy ư?

- Tôi là vậy đó. Muôn thuở vẫn là vậy mà.

Hải lắc đầu:

- Em quá trung thành với một kẻ vô tình.

Hoàng Hoa sùng sộ:

- Tôi cảm anh nghĩ người khác như vậy, vì đó là quyền tự do của tôi.

Hải nhăn nhó:

- Nhưng đây là sự tuyệt vọng là đau khổ.

- Kệ tôi.

- Nhưng ngược lại. Anh không nở nhìn thấy em như thế này.

Hoàng Hoa quay lại nhìn anh:

- Tôi có làm sao đâu chứ. Anh khéo vẽ vờ mà thôi.

Hải cố thuyết phục:

- Em nên sống thực tế một chút đi, Hoàng Hoa ạ!

- Câu ấy anh nên để tôi nói với anh mới đúng. Anh nên nghiêm túc mà đi tìm cô gái khác đi.

- Anh...

Hoàng Hoa thoáng thấy Thái Vĩnh xuất hiện. Cô nói với Hải:

- Anh nên về đi.

Cùng lúc Hải cũng nhìn thấy Thái Vĩnh và Khắc Huy đi vào.

- Thì ra là vậy.

Hoàng Hoa nói khích:

- Anh hiểu rồi à?

Hải nhìn cô lom lom:

- Cái mác dân thành phố làm cho em mê mẩn vậy sao?

Hoàng Hoa nạt:

- Anh im đi. Đó là chuyện của tôi. Anh không cần phải quan tâm đâu.

- Coi chừng bị hổ rồi đau khổ đó nhé.

- Chuyện ấy đâu cần anh phải lo. Nên lo cho mình kìa.

Hải thở dài ngao ngán. Thì ra các cô dường như cô nào cũng thế cả.

Hoàng Hoa vẫn đứng dưới góc điệp. Cô hầu như thản nhiên không để ý gì đến hai người khách không mời mà đến ấy.

Thái Vĩnh hất mặt hỏi:

- Sao, hôm nay cô có chịu trả vật làm tin cho tôi không?

Hoàng Hoa trợn mắt nhìn anh:

- Anh đừng có đến đây mà kiếm chuyện đây nhé.

Thái Vĩnh cười cười:

- Ai là kẻ gây sự cô nói lại nghe đi.

Hoàng Hoa thoái thác:

- Tôi bận không thể tiếp khách. Xin mời.

Thái Vĩnh khiêu khích:

- Cô giáo mà ăn nói thiếu nhã nhặn vậy sao?

Hoàng Hoa quay lại nhìn anh, cô trừng mắt nói:

- Là cô giáo thôi chứ đâu phải là thần thánh gì. Cũng tùy người mà ứng xử chứ.

Thái Vĩnh bảo:

- Nếu cô không muốn gặp tôi thì hãy mau trả tín vật lại đi.

Hoàng Hoa với nét mặt lạnh lùng, cô nói:

- Anh vẫn thính tai đó chứ? Tôi đã năm lần bảy lượt nói với anh rồi mà.

- Tôi nghĩ cô vẫn còn giữ nó.

Hoàng Hoa trề môi:

- Ai mà thèm giữ chứ.

Thái Vĩnh nhìn lên cây điệp, anh chặc lưỡi:

- Cây điệp ra hoa vàng, đẹp quá. Xin cho tôi quay vài cảnh ở đây, được chứ?

Hoàng Hoa phùng má:

- Hông.

- Sao vậy?

- Tôi không muốn để ai lạm dụng nó cả.

- Cô thật là ích kỷ.

- Tôi ích kỷ thật sao? Hay là anh quá đáng chứ. Làm gì mà cứ rình mò nhà người ta như vậy?

Thái Vĩnh chau mày:

- Cô mới là lạ đó. Tôi đến đây giữa ban ngày mà nói rình mò.

- Hừ! Rình mò để chụp ảnh lén người ta đó.

- Trời! Cô hơi đề cao mình rồi đó.

- Tôi không có đề cao mình gì cả. Nhưng vấn đề ở đây anh làm chuyện mờ ám khó tin được đó.

Thái Vĩnh thở dài:

- Cô nên thực tế mình một chút đi. Đừng tự đề cao mình quá như vậy.

Hoàng Hoa định bỏ đi. Nhưng điện thoại của cô có tín hiệu, cô mở ra xem:

- Alô! Mình nghe nè!

- Nhỏ có rảnh không?

Hoàng Hoa trả lời Mỹ Loan mà cố tình nói lớn cho Thái Vĩnh nghe:

- Đang tiếp một người mà chính bản thân mình không muốn.

- Ai vậy?

- Hả! Sao hôm nay mi kém thông minh vậy? Người mà ta ghét nhất đó.

Mỹ Loan kêu lên:

- Là anh ta ư?

- Còn ai trồng khoai đất này, chính là anh ta đó.

Mỹ Loan bảo đùa:

- Máy thuở rông đến nhà tôm thì mình liệu mà tiếp cho tốt đi.

Hoàng Hoa gắt lên:

- Thôi đi bà. Có chuyện gì thì nói nhanh lên.

- Anh Khôi bảo mời mi đến chơi đó.

Hoàng Hoa ngạc nhiên:

- Sao, anh ấy đã đến rồi à?

- Mi đến được không?

Hoàng Hoa bảo bạn:

- Tất nhiên là được rồi.

- Vậy đến liền nghe.

- Mười lăm phút nữa sẽ diện kiến anh ấy.

- Vậy thôi nha.

- Ừ.

Hoàng Hoa cúp máy. Cô nói với Thái Vĩnh:

- Anh về được rồi đó. Tôi bận phải đi đây.

Thái Vĩnh dọa:

- Ngày mai nhất định tôi sẽ dự giờ của cô.

Hoàng Hoa hất mặt:

- Anh mà còn đến trường quấy rầy nữa tôi sẽ gọi bảo vệ.

Thái Vĩnh bật cười:

- Cô dám sao?

- Tại sao tôi không dám chứ?

Thái Vĩnh cười cười:

- Vậy à! Anh sẽ chờ.

Hoàng Hoa nghiêm nét mặt:

- Không đứng đắn chút nào cả.

Thái Vĩnh cười:

- Nè, tôi chưa hề đụng đến người cô, sao cô bảo là không đứng đắn.

Hoàng Hoa đang giận nên cô muốn nói cho hả dạ:

- Nhìn mặt là biết chứ còn gì.

- Trời! Cô hay vậy sao?

- Tất nhiên rồi.

Thái Vĩnh trở mắt ngạc nhiên:

- Cô tài vậy sao? Vậy mà hỏi nào tới giờ tôi đâu có biết.

- Thì bây giờ biết cũng đâu có muộn.

Thái Vĩnh che miệng cười:

- Đúng là không muộn thật đó.

Hoàng Hoa phẩy tay:

- Thôi làm ơn về giùm đi. Người gì đâu mà dai như đĩa.

Thái Vĩnh cười cười nhìn cô:

- Ngày mai nhất định tôi sẽ dự giờ của cô đấy.

Hoàng Hoa bĩu môi:

- Anh dám lần nữa, tôi mới sợ.

- Vậy thì để xem.

- Tôi sẽ nói chú bảo vệ cấm không cho anh vào trường.

Thái Vĩnh định nói gì đó, nhưng ông Hoàng đã xuất hiện:

- Ủa...

Hoàng Hoa thấy cha thì nhảy bổ lại ôm tay ông:

- Cha à! Cha về thật là kịp lúc đó. Anh ta...

Ông Hoàng cười vui vẻ:

- Là cậu sao?

Thái Vĩnh cười:

- Vâng! Bác đi làm về à?

Ông Hoàng nắm tay anh:

- Thôi vào nhà uống nước đi.

Hoàng Hoa ngơ ngác:

- Cha à! Con...

Ông Hoàng cắt ngang lời cô:

- Khách quý mà con. Thôi, vào nấu nước đi.

Thái Vĩnh nheo nheo mắt nhìn cô. Hoàng Hoa âm ức:

- Cha làm sao vậy?

Ông Hoàng rầy con:

- Dù gì thì người ta cũng là hiệu trưởng của con mà.

- Thì đã sao... Í! Con...

Ông Hoàng hơi nhíu mày:

- Con làm sao vậy?

Hoàng Hoa nhìn sững vào Thái Vĩnh. Cô bĩu môi:

- Đến cha mà cũng đùa với con sao vậy? Ai là hiệu trưởng của con chứ?

Ông Hoàng rất đổi ngạc nhiên:

- Con sao vậy?

- Con có sao đâu. Chính anh ta mới có sao đó, cứ đến đây quấy rầy con hoài hà.

Ông Hoàng hét nhìn Thái Vĩnh rồi đến Hoàng Hoa:

- Con đừng có hỗn. Dù gì thì cậu ta cũng là người quản lý con đó.

Hoàng Hoa vẫn bướng:

- Anh ta dám.

Ông Hoàng trợn mắt:

- Sao hôm nay con hỗn vậy?

Thái Vĩnh mỉm cười độ lượng:

- Cứ mặc cô ấy đi bác, con không để ý đâu.

Ông Hoàng lác đầu:

- Cô giáo mà vẫn bướng bình như vậy thì hỏng việc hết đấy.

- Rồi cô ấy sẽ sửa đổi thôi mà bác.

Ông nghiêm giọng:

- Mau xin lỗi cậu ấy đi.

Hoàng Hoa giật mình:

- Sao vậy cha?

- Con đừng có bướng.

- Nhưng mà...

Ông Hoàng tỏ ý, không hài lòng:

- Con là cô giáo mà đối xử với đồng nghiệp với mình như vậy à?

Hoàng Hoa quay lại:

- Cha à! Cha...

- Con còn nói gì nữa? Con làm cha thất vọng quá. Con có biết đây là người on không?

Hoàng Hoa ngạc nhiên. Cô nghi ngờ:

- Cha à! Cha có làm không đó? Anh ta mà là người on à.

- Thì chính cậu ấy là hiệu trưởng của con. Là người đã nhận con và Mỹ Loan về trường đấy.

Hoàng Hoa tưởng đất dưới chân mình sụp xuống. Cô ngó anh ta trân trân. Cô như không tin:

- Cha làm rồi. Đây là...

- Là hiệu trưởng Thái Vĩnh. Con khỏi cần giới thiệu, cha cũng biết rồi mà?

Trời đất! Anh ta là hiệu trưởng. Trời ạ! Sao mà mình lại ngốc nghếch đến như vậy. Cô xấu hổ muốn độn thổ luôn vậy. Anh ta là hiệu trưởng của mình thật sao? Bây giờ làm sao đây? Ông Hoàng lại giục:

- Mời người ta vào nhà, rồi pha trà nhanh lên.

Nhưng Thái Vĩnh từ chối:

- Dạ, được rồi bác. Con phải về đây ạ!

Ông Hoàng nhíu mày:

- Sao lại về chứ? Uống với bác ly trà đã mà.

- Dạ, để lần sau con sẽ đến chơi lâu hơn. Bây giờ con xin được về ạ!

Ông Hoàng thấy nuôi tiếc:

- Vậy à? Thôi, nếu có việc thì cậu cứ về đi. Thịnh thoảng nhớ sang đây chơi.

- Vâng ạ!

Thái Vĩnh định chào Hoàng Hoa, nhưng cô kịp quay đi chỗ khác.

Hoàng Hoa thật sự không thể nào ngờ được, anh ta là hiệu trưởng của mình. Hèn gì cứ nằng nặc đòi dự giờ của mình. Chết rồi! Chuyện này sẽ làm cho mình khó xử đây. Ông trời ạ! Sao ông lại có thể trêu người thế này?

Bà Oanh trở bệnh về Việt Nam để dưỡng bệnh. Bà Hạnh mẹ của Hoàng Hoa đi khám bệnh. Thấy bà Oanh bà ngờ ngợ, liền hỏi:

- Xin lỗi! Chị có phải là chị Oanh đây không?

Bà Oanh đang ngồi cạnh Lan Trinh, nhìn chăm chăm vào bà Hạnh, bà thốt lên:

- Chị Hạnh!

Bà Hạnh mừng rỡ:

- Ôi! Thật là may mắn. Chị về Việt Nam bao giờ mà không tìm chúng tôi?

Bà Oanh lại ho một hơi dài rồi nói:

- Về đây tôi lại đau yếu luôn nên có đi đâu được.

Bà Hạnh nhìn Lan Trinh:

- Còn cô gái này...

Bà Oanh ngần ngại với người quen:

- Nó là... là người yêu của con trai tôi đó.

Bà Hạnh sững sờ:

- Là bạn gái của Tí Nhỏ.

Thấy sự ngạc nhiên đến sững sờ của bà Hạnh, bà Oanh vô cùng ái ngại:

- Biết làm sao được. Chuyện duyên nợ chị ạ. À, con bé năm nay chắc là lớn lắm rồi.

Bà Hạnh gật đầu:

- Nó đã tốt nghiệp ra trường rồi.

- Vậy hả! Ồ, mà chị đau sao mà đến đây?

Bà Hạnh gượng cười:

- Thì tuổi của tui mình là vậy mà. Nay đau chỗ này, mốt đau chỗ nọ.

Bà Oanh đã đến lượt vào khám bệnh, nên câu chuyện bị gián đoạn. Bà Hạnh nhìn theo cô gái đi bên cạnh bà Oanh:

- Vậy là Hoàng Hoa của bà đã ủng công rồi. Tuy nó không nói ra là mình chờ đợi, nhưng mỗi lần nhìn nó tần ngần dưới gốc cây điệp vàng là bà đã hiểu.

Biết làm sao để giúp con gái vượt qua cái khổ này đây. Nhưng tình bạn vẫn là tình bạn, bà Hạnh chờ bà Oanh khám bệnh ra liền nói:

- Chị về nhà tôi nghỉ ngơi chứ ở khách sạn không tiện đâu.

Bà Oanh ngại nên nói:

- Được rồi chị. Tôi còn có Lan Trinh chăm sóc mà.

Thế là Lan Trinh dìu bà ra xe. Về đến khách sạn, Lan Trinh nói với bà:

- Bệnh của bác càng ngày càng nặng hơn đó.

Bà Oanh thở dài:

- Bác cũng không hiểu sao nữa. Tiền bạc lúc này cũng sắp cạn rồi.

Lan Trinh lại nói:

- Bác mượn con cũng nhiều rồi đấy. Hãy gọi cho anh Thái Vĩnh đi.

Bà Oanh nằm vật xuống giường. Bà không muốn làm khuấy động đến Thái Vĩnh, sẽ ảnh hưởng đến công việc của nó.

Thấy bà nằm im, Lan Trinh tưởng bà đã ngủ nên lên ra ngoài để gọi điện cho tình nhân. Hai người gặp nhau. Lan Trinh nói với Chánh - người tình mới của cô:

- Anh tìm cho em khu đất ấy được chưa?

Chánh cười rất điệu nghệ:

- Tất nhiên là phải có rồi. Anh đâu thể lơ là.

Lan Trinh cười:

- Em định xây khu nghỉ dưỡng gần biển để thu hút khách.

Chánh nhìn cô bằng ánh mắt nồng nàn:

- Không ngờ em có cái đầu thông minh như vậy.

- Em mà thông minh nỗi gì.

Chánh hỏi cô:

- Sao, chưa đi tìm người tình trăm năm của em à?

Lan Trinh mím môi:

- Thương yêu gì đâu. Chẳng qua là em muốn lợi dụng bà ta mà thôi.

Chánh châm chọc:

- Thật không đó.

- Lại còn không à? Mẹ con bà ấy muốn sạt nghiệp rồi.

Chánh nhíu mày:

- Qua cầu rút ván sao em?

- Anh ta có thương yêu gì em đâu mà bảo em chung tình. Anh ta đang đeo đuổi một cô bé nào đó ở đây.

- Đàn ông thường vậy mà.

- Ủa! Bộ anh cũng thế à?

- Anh thì ngoại lệ.

Lan Trinh bĩu môi:

- Tốt vậy sao?

Chánh cười:

- Tất nhiên rồi. Chừng nào em mới khởi công xây dựng?

Lan Trinh đứng lên:

- Chúng ta đi xem đất rồi xúc tiến làm ngay.

Chánh đưa cô đến khu đất vừa mới mua. Anh nói:

- Chỗ này là hết ý luôn đó. Khách sẽ thích thú khi đến đây.

Lan Trinh nhìn quanh quất rồi gật đầu đồng ý.

- OK! Anh tìm cho em một kiến trúc sư giỏi để thiết kế nhé. Rồi còn liên hệ vật tư nữa.

- Anh sẽ giới thiệu cho em một thầu xây dựng hết ý luôn.

- Chuyện ấy em giao cho anh đây.

Chánh quay đầu xe:

- Em còn muốn đi đâu nữa không?

Cô lắc đầu:

- Anh đưa em về khách sạn đi.

Chánh phàn nàn:

- Sống với bà già bệnh hoạn ấy, em không thấy chán sao?

- Biết làm sao được. Chắc là kiếp trước em nợ bà ấy.

Chánh trách hờn:

- Em mắc nợ ân tình với con trai bà ấy thì có.

Lan Trinh gượng cười. Đúng vậy, chẳng hiểu sao cô lại yêu Thái Vĩnh đến như vậy. Về Việt Nam là vì anh ấy cơ mà.

Thấy cô im lặng, anh hỏi:

- Anh nói đúng rồi hả?

Cô cười:

- Chỉ phân nửa thôi.

- Anh đoán sai à?

- Đúng vậy.

Sợ Chánh hiểu ra sẽ không còn giúp mình nhiệt tình nữa nên cô giả lả:

- Em chỉ chọn người đàn ông luôn tôn trọng và yêu thương mình thật lòng thôi, anh ạ!

- Vậy thì tốt.

- Ở Việt Nam biết đâu anh ta đã có người yêu rồi cũng nên.

- Đàn ông mà em.

- Anh nên nhớ, anh cũng là đàn ông nữa đấy.

Chánh cười:

- Anh chung thủy là số một mà.

- OK! Em tin anh.

Chánh khuyên:

- Em nên tìm mua một căn nhà riêng cho mình đi. Ở khách sạn mãi không tốt đâu.

- Gì thì cũng từ từ mà anh, mọi thứ đâu thể cùng một lúc mà tính được.

- Thì anh chỉ gợi ý cho em vậy mà thôi.

Chánh lại quay lại chuyện cũ:

- Em nên điện thoại cho Thái Vĩnh đến rước mẹ cậu ta đi. Em đừng nên ôm đồm quá như vậy.

Lan Trinh bảo:

- Chuyện này em có chủ ý, anh đừng quan tâm tới.

Chánh thở dài:

- Thấy em hàng ngày chăm sóc bà ấy mà anh sót ruột lắm.

Cô cười:

- Có gì đâu. Xem như mình làm việc thiện vậy mà.

- Bà ta đau ốm liên miên. Vất vả cho em quá.

Lan Trinh ngần ngại:

- Nhưng mẹ con họ có tiền anh ạ!

Chánh gật gù:

- Anh hiểu, nhưng mà em cũng cần nghĩ cho mình chứ.
- Em biết rồi mà.

Điện thoại của Lan Trinh có tín hiệu, cô mở máy:

- Dạ, con đây bác.

Bà Oanh thở mạnh:

- Con về mau. Ta mệt lắm.

Lan Trinh hấp tấp:

- Vâng, con sẽ về ngay.

Rồi cô nói với Chánh:

- Cho xe nhanh một chút đi anh. Bà ấy đang lên con đây.

Chánh nói một cách thân nhiên:

- Nếu được. Cứ để bà ấy đi cho khỏe.

Hiểu câu nói của anh, Lan Trinh rất ghét, nhưng cô làm sao nói gì được.

- Kệ đi anh. Cứu một mạng người là tích nhiều công đức.

Chánh nói lẫy:

- Vậy sao em không vào chùa tu luôn cho rồi.

Cô cười sặc sụa:

- Anh bảo em vào đó phá chùa thì có. Dù gì thì em và bà ấy gắn bó với nhau nhiều năm ở Úc rồi.

- Vậy rồi em định trả ơn đến bao giờ. Hay là em không nỡ xa anh ta?

Cô cười tủm tỉm:

- Lại ghen à?
- Ừ đó. Tại anh quá yêu em đó thôi. Đừng làm anh đau tim chứ em.

Lan Trinh vờ ngả đầu lên vai anh. Cô âu yếm nói:

- Em yêu anh mà.

Chánh quay sang hôn nhẹ lên tóc cô. Mùi hương dịu dịu của mùi nước hoa làm lòng anh thêm ngất ngây say đắm.